

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5XECdo/1/2022
Identifikačné číslo spisu:	8106223751
Dátum vydania rozhodnutia:	30.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8106223751.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej spoločnosťou Fridrich Lawyers, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dunajská 6, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., konateľ a advokát, proti povinnému K. E., bývajúcemu v K., S. XX, zastúpenému JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, o vymoženie 1.301,87 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 23Er/3162/2006, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 8. júla 2014 sp. zn. 12CoE/37/2014, takto

rozhodol:

I. Návrh na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.

II. Dovolanie z a m i e t a.

III. Povinnému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 11. novembra 2013 č. k. 23Er/3162/2006-24 vyhlásil exekúciu za neprípustnú; exekúciu zastavil; vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a priznal trovy exekúcie súdnemu exekútorovi Mgr. Štefanovi Marčekovi, Exekútorský úrad so sídlom v Lučenci, Jiráskova 12, vo výške 55,45 eur a uložil oprávnenej, aby tieto trovy uhradila súdnemu exekútorovi v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi konania nebola platne uzatvorená rozhodcovská doložka, nakoľko neboli dodržané podmienky v zmysle § 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Pri skúmaní procesných podmienok tak dospel k záveru, že nebola daná právomoc rozhodcovského súdu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) na konanie o nároku oprávnenej vyplývajúceho zo zmluvy o úvere uzatvorenej 27. októbra 2005. Vzhľadom na tieto skutočnosti zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, a preto v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) [ďalej len „Exekučný poriadok“] vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku a vyhlášky Ministerstva

spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov. O trovách účastníkov konania rozhodol podľa § 251 ods. 4 v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie oprávnenej uznesením z 8. júla 2014 sp. zn. 12CoE/37/2014 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie a o trovách konania; zamietol návrh oprávnenej na prerušenie konania a na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej Únie; povinnému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. S rozhodnutím súdu prvej inštancie v napadnutej časti, vrátane jeho dôvodov, sa stotožnil a považoval ho za vecne správne (§ 219 O.s.p.). Zdôraznil, že súd prvej inštancie správne posúdil otázku platnosti, resp. neplatnosti rozhodcovskej doložky. Neplatnosť rozhodcovskej doložky má za následok to, že nebola založená právomoc rozhodcovského súdu a ním vydané rozhodnutie nemožno považovať za exekučný titul. Návrh oprávnenej na prerušenie konania a na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie zamietol, pretože neboli naplnené podmienky podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená (ďalej ako „dovolatelka“) dovolanie. Navrhla, aby dovolací súd označené rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušil, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a pre prípad úspešnosti jej priznal náhradu trov dovolacieho konania. Dovolanie odôvodnila tým, že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. a/ O.s.p.), ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. b/ O.s.p.), v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. d/ O.s.p.), nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. e/ O.s.p.), účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Jednotlivé dovolacie dôvody následne v dovolaní bližšie špecifikovala. Zároveň navrhla, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p. a v zmysle čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálne otázky vymedzené v časti V. písm. B. dovolania a tiež, aby odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia podľa § 243 O.s.p.

4. Povinný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Súdny exekútor uviedol, že nemá dôvod vyjadrovať sa k dovolaniu, ktoré sa netýka priamo výroku o trovách exekúcie.

6. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu bolo podané 3. septembra 2014. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 1 CSP (predtým § 243 O.s.p.) a v súlade s jeho ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), skúmal najskôr, či je dôvodný návrh na prerušenie dovolacieho konania.

9. K otázke povinnosti vnútroštátneho súdneho orgánu predložiť predbežnú otázku Súdnemu dvoru Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa na základe predbežnej otázky položenej Corte suprema Cassazione vyjadril Súdny dvor Európskej únie v rozsudku CILFIT, C -

283/81 publikovanom v Zbierke rozhodnutí Súdneho dvora EÚ (ECR), str. 3415. V tomto rozhodnutí uviedol, že „článok 177 tretí odsek Zmluvy EHS (teraz čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) sa má vykladať v tom zmysle, že súd proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor, ak sa v spore pred týmto súdom položí otázka týkajúca sa práva Spoločenstva s výnimkou prípadov, keď skonštatuje, že položená otázka nie je relevantná alebo Súdny dvor už podal výklad sporného ustanovenia Spoločenstva alebo že správne uplatnenie práva Spoločenstva je také jednoznačné, že neexistujú o tom rozumné pochybnosti, pričom existenciu tejto možnosti treba posúdiť na základe charakteristík práva Spoločenstva, osobitných ťažkostí spojených s jeho výkladom a nebezpečenstva rozdielnej judikatúry v rámci Spoločenstva“.

10. V preskúmvanej veci dovolateľka navrhla predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálne otázky: (1) či sa má ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory zo spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky rozhodcovským súdom v prípade, ak je rozhodcovská doložka individuálne dojednaná, (2) či je možné ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že mu neodporuje uzatvorenie rozhodcovskej doložky s konkrétnym obsahom špecifikovaným dovolateľkou a použitým v spotrebiteľskej zmluve, (3) či je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi.

11. Podľa názoru dovolacieho súdu ani jedna z vyššie uvedených prejudiciálnych otázok nevyžaduje výklad Súdny dvorom Európskej únie. Predmetné otázky nie sú v danej veci relevantné, pretože pokiaľ ide o otázku č. 1, v tejto veci nešlo o prípad individuálne dojednanej rozhodcovskej doložky a prípadná odpoveď na túto otázku ani nevyvoláva žiadne pochybnosti, otázky č. 2 a 3 sa netýkali výkladu práva Európskej únie, ale posúdenia súladu konkrétnej rozhodcovskej doložky, resp. rozhodnutia vnútroštátneho súdu s komunitárnym právom. Dovolací súd preto návrh dovolateľky na prerušenie konania za účelom predloženia prejudiciálnych otázok v zmysle § 162 ods. 1 písm. c/ CSP (predtým § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) zamietol.

12. Dovolací súd ďalej skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti O.s.p., dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Prípustnosť dovolania preto posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 239 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

13. V danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovolateľkou - pozri konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 1ECdo/70/2013, 2ECdo/114/2013, 3ECdo/91/2013, 4ECdo/172/2013, 5ECdo/99/2013, 6ECdo/317/2013, 6CoE/144/2013, 7ECdo/94/2013, 8ECdo/21/2013. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 CSP už ďalšie dôvody neuvádza.

14. V dovolacom konaní úspešnému povinnému (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.